Pregaria.cat

Actua

No es queixen

Per MiguelAM el dc., 28/11/2018 - 10:00

Sóc una religiosa del Sagrat Cor que viu a la Comunitat, a l'edifici del Col·legi que està al costat de la Parròquia de Sant Pere Armengol, coordinada pels Salesians de la Mina. Participo en el repartiment d'aliments i estic en el que s'anomena “Ajuda Fraterna”. La Parròquia esta situada en uns baixos sense cap senyalització més que els anuncis de la porta.

Tots els dimecres de 16:15h a 18:00h de la tarda, 3 voluntaris en l'acollida i 4 en el repartiment, rebem a unes 35 o 40 persones cada setmana, ells un cop al mes... o sigui que passen unes 140 persones (que tenen darrere una família) i que venen amb el carro buit per rebre acollida, afecte i escolta.

Som un equip petit ben avingut, ajudat per les Assistentes Socials i per Carites en les necessitats que tenim ja que quan falta menjar, falten moltes altres coses.

Més d'un cop em sento cridada a donar a conèixer aquesta experiència sobretot a tants joves dels col·legis als quals no els falta gairebé res.

Amb gust escric el que visc que em canvia molts esquemes i "toca" la fe en Jesús.

NO ES QUEIXEN

No es queixen, venen un cop al mes a la Parròquia del Besòs a renovar el permís per poder rebre els comestibles que ens envia el Banc d'aliments.

El Banc envia setmanalment les coses més variades: algunes de primera necessitat, altres vegades oblida el que és primera necessitat per a una mare jove amb un nadó de 3 mesos. Porten aliments variats que sobren dels supermercats, ja que alguns tenen passada la data de caducitat. Nosaltres ens quedem tranquils quan fem almenys aquest gest de caritat.

No es queixen, s'han conformat amb el que la injustícia humana els ha deparat. No es queixen, i en els seus rostres hi ha tendresa que donen als seus petits, nombrosos, entremaliats, llestos. Els nens aprenen la submissió, és normal rebre el que els donen, el que no trien, el que a nosaltres ens sobra, el que de vegades no necessiten.

No es queixen perquè han perdut la memòria del que els pertany per dret: aliment, habitatge i dignitat. Tenen buit el record dels seus llocs d'origen, tenen el gest submís i agraït.

No tenen veu per demanar, per protestar, per dir-li al món nostre que el sistema que crea tantes persones així, és un sistema malalt. No tenen paraula perquè la seva diferent llengua els fa callats i humils.

No es poden queixar, no poden exigir, però són éssers humans com nosaltres, estan a prop nostre i tenen nom, somriure i família.

La situació ha anat empitjorant, en acabar les tardes ens preguntem *Com arreglar una situació que desborda les previsions?* El cor diu que hem d'estar amb ells, acompanyar-los, deixar que entrin en els criteris de la nostra vida, en els nostres maneres de pensar i actuar. És alguna cosa, però és poc. El cap crida la indignació. Saben els que fan les lleis a quants deixen no només a la cuneta sinó en l'avantsala del menjador al qual no poden entrar, perquè de la cuina no arriba res?

A la Parròquia emociona veure com gent senzilla, a les quals els falta el que a altres ens sobra, posen a l'altar amb freqüència paquets d'arròs, de pasta, ampolles d'oli, ells saben el que és el necessari, perquè ells també ho necessiten.

I la veu de Jesús de Natzaret segueix present, inquietant. “Vaig tenir fam i em vas donar de menjar” segueix sent el crit de la Bona Nova, el missatge que hem de actualitzar, el senyal del Regne: la comensalitat, i l'acollida.